

DE CENTRALE RAAD VAN BEROEP

(mrs. Blom, Tigchelaar, Van Gaten) Uitspraak in het geding tussen de Sociale Verzekeringsbank, eiser, en J.P. N., wonende te Krefeld (Bondsrepubliek Duitsland), gedaagde

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij zijn beslissing van 9 maart 1971 heeft eiser aan gedaagde met ingang van 1 mei 1970 een ouderdomsrente krachtens de Invaliditeitswet toegekend van f. 90.- per jaar alsmede een ouderdomspensioen krachtens de Algemene Ouderdomswet, welk pensioen daarbij werd berekend op 0,1940 x het normale gehuwdenpensioen.

De Raad van Beroep te Amsterdam heeft bij uitspraak van 4 april 1972 - waarnaar hierbij wordt verwezen - naar aanleiding van het door gedaagde tegen evengenoemde beslissing van eiser ingestelde beroep, die beslissing vernietigd voor wat betreft het daarbij aan gedaagde toegekende ouderdomspensioen krachtens de Algemene Ouderdomswet, en verstaan dat eiser dienaangaande een nadere beslissing dient te nemen met inachtneming in zoverre van die uitspraak; voorts heeft genoemde Raad van Beroep bij die uitspraak de evenvermelde beslissing van eiser bevestigd voor wat de daarbij aan gedaagde toegekende ouderdomsrente krachtens de Invaliditeitswet betreft voorzover gedaagde ook dat deel der beslissing had bestreden. Van deze uitspraak is eiser bij de Raad in hoger beroep gekomen en in het aanvullend beroepschrift heeft hij geconcludeerd tot bevestiging van die uitspraak behoudens voorzover daarbij werd verstaan dat een nadere beslissing moest worden genomen met inachtneming van die uitspraak, alsmede tot vernietiging van die uitspraak in zoverre, en heeft hij de Raad verzocht te bepalen dat gedaagde een pensioen krachtens de Algemene Ouderdomswet zal worden toegekend groot 0,206 van het gehuwdenpensioen; daartoe het volgende aanvoerend:

dat gedaagde van 1 december 1963 tot 1 juli 1967 recht had op een bijslag als bedoeld in artikel 3 van de Interimwet invaliditeitsrentetrekkingen;

dat betrokkene, woonachtig in Duitsland, gedurende een gedeelte van genoemde periode, te weten van 15 september 1964 tot 5 september 1966, arbeid verrichtte;

dat door de Sociale Verzekeringsbank tot 1 augustus 1966 op de bijslag krachtens genoemde Interimwet A.O.W.-premie is ingehouden; dat echter deze premie-inhouding over de periode van 15 september 1964 tot 1 augustus 1966 waarin betrokkene arbeid verrichtte, gelet op het bepaalde in artikel 1 sub m van het in artikel 6, tweede en derde lid, van de Algemene Ouderdomswet bedoelde Koninklijk Besluit d.d. 17 januari 1963, Stb. 24, zoals dit luidde voor de wijziging daarvan bij het Koninklijk besluit d.d. 17 mei 1968, Stb. 261, ten onrechte is geschied, zoals achteraf bij het nemen van de bestreden beslissing werd geconstateerd.

dat eiser van mening is, zulks in tegenstelling tot de Raad van Beroep, dat nu de premie-inhouding is geschied door ,,n van de organen, welke belast zijn met de uitvoering van de Algemene Ouderdomswet, het rechtszekerheidsbeginsel meebrengt dat genoemde tijdvak van 15 september 1964 tot 1 augustus 1966 bij de vaststelling van gedaagdes pensioen-aanspraken in aanmerking dient te worden genomen;

dat hierbij nog zij opgemerkt, dat in casu de situatie anders ligt dan die waarover de uitspraak van de Raad d.d. 15 december 1971, A.O.W. 1971/9, gepubliceerd in Rechtspraak Sociale Verzekering 1972, no. 80, handelt, in welk geval de premie-inhouding was geschied door een niet de Algemene Ouderdomswet uitvoerend orgaan.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van 23 november 1972, waar eiser zich door Mr. S. Z., werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank, heeft doen vertegenwoordigen en waar gedaagde in persoon is verschenen.

2. Motivering

Zoals uit het hiervoor weergegeven aanvullend beroepschrift van eiser blijkt, richt zijn bezwaar zich tegen de aangevallen uitspraak slechts in zoverre de eerste rechter daarin heeft geoordeeld, dat bij het vaststellen van de pensioenaanspraken van gedaagde, die is geboren op 6 mei 1905, krachtens de Algemene Ouderdomswet het tijdvak van 15 september 1964 tot 1 augustus 1966 niet als tijdvak van verzekering ingevolge deze wet in aanmerking mag worden genomen.

De Raad kan en zal zich tot het beslissen van dit punt van geschil beperken. In dit verband acht de Raad de volgende, door partijen niet betwiste, feiten van belang:

- Eiser heeft met ingang van 1 december 1963 aan gedaagde, die ook toen woonde in de Bondsrepubliek Duitsland, een invaliditeitsrente krachtens de Invaliditeitswet en een bijslag krachtens de Interimwet invaliditeitsrentetrekkingen toegekend, met indeling van gedaagde in invaliditeitsklasse A als bedoeld in laatstgenoemde wet.
- Gedaagde is tot 1 juli 1967 in het genot van deze rente en bijslag gebleven, waarna deze zijn vervangen door een uitkering krachtens de Wet overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering.
- Van 15 september 1964 tot 5 september 1966 heeft gedaagde - behoudens een korte onderbreking wegens ziekte van 27 oktober tot 15 december 1965 - arbeid verricht in dienst van de Farberei Gesellschaft F. & Co te Krefeld.
- Eiser heeft van de aan gedaagde toekomende rente en bijslag, als voormeld, premie krachtens de Algemene Ouderdomswet ingehouden onder meer over de periode van 15 september 1964 tot 1 augustus 1966. Gelet op het bepaalde in artikel 1 onder m van het in het aanvullend beroepschrift genoemde Koninklijk besluit van 17 januari 1963, Stb. 24 (dit Koninklijk besluit is bij Koninklijk besluit van 17 mei 1968, Stb. 261, met ingang van 1 juli 1967 gewijzigd onder meer in deze zin dat onderdeel "m" van evengenoemd artikel I onderdeel "J" werd) verenigt de Raad zich met het oordeel van eiser en van de eerste rechter, dat over gedaagdes uitkeringen welke hij krachtens de Invaliditeitswet en Interimwet invaliditeitsrentetrekkingen genoot, over de periode van 15 september 1964 tot 1 augustus 1966 ten onrechte premie ingevolge de Algemene Ouderdomswet is ingehouden nu gedaagde in die periode arbeid heeft verricht.

Ook verenigt de Raad zich met eisers opvatting - welke kennelijk ook door de eerste rechter in de aangevallen uitspraak is gevolgd dat aan het evenweergegeven oordeel niet afdoet dat gedaagde gedurende een korte tijd,

te weten van 27 oktober tot 15 december 1965, die arbeid wegens ziekte heeft moeten onderbreken, aangezien deze opvatting naar 's Raads oordeel het meest overeenkomt met de bedoeling van evengenoemd artikel, namelijk om dubbele verzekering te voorkomen.

De Raad kan eiser echter niet volgen in diens mening dat, nu de premieinhouding over het tijdvak van 15 september 1964 tot 1 augustus 1966 - zij het ten onrechte - is geschied door ,,n van de organen, welke belast zijn met de uitvoering van de Algemene Ouderdomswet het rechtszekerheidsbeginsel meebrengt dat genoemd tijdvak bij de vaststelling van gedaagdes pensioenaanspraken in aanmerking moet worden genomen.

Te dien aanzien oordeelt de Raad, ofschoon oog hebbend voor de door en namens eiser aangevoerde argumenten, dat in een geval als het onderhavige de omstandigheid dat ten onrechte premie ingevolge de Algemene Ouderdomswet is ingehouden, op zich zelf er niet toe kan leiden dat bij de vaststelling van gedaagdes pensioenaanspraken de periode, waarover die premie ten onrechte is ingehouden, als tijdvak van verzekering in aanmerking wordt genomen, nu dit tot gevolg heeft dat daardoor in strijd zou worden gehandeld met de geldende wettelijke voorschriften.

Hieraan doet naar het oordeel van de Raad niet af dat, anders dan in het door de Raad in zijn uitspraak van 15 december 1971 (A.O.W. 1971/9) in gelijke zin besliste geval, in casu de premie ingevolge de Algemene Ouderdomswet niet door een niet met de uitvoering van de Algemene Ouderdomswet belast orgaan, maar door eiser zelf, ten onrechte is ingehouden. Het oordeel van de Raad zou - althans in beginsel - slechts dan anders kunnen luiden, wanneer bij de uitvoering van het wettelijk voorschrift aan eiser, binnen het kader van dat voorschrift, een bepaalde beleidsvrijheid zou zijn verleend.

Nu een dergelijke beleidsvrijheid in het onderhavige geval niet aanwezig is, zal de aangevallen uitspraak, waarin de eerste rechter tot eenzelfde slotsom is gekomen, moeten worden bevestigd .

Ten overvloede merkt de Raad hierbij nog op, dat het vorenoverwogene niet insluit dat een administratief orgaan als eiser niet bevoegd zou zijn om redenen van billijkheid aan gedaagde een uitkering te verlenen, gelijk aan het ouderdomspensioen waarop hij recht zou hebben gehad indien hij gedurende de meergenoemde periode van 15 september 1964 tot 1 augustus 1966 wel verzekerd ingevolge de Algemene Ouderdomswet was geweest.

3. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende in naam der Koningin!

Bevestigt de aangevallen uitspraak voorzover daartegen hoger beroep is ingesteld.